

Apostolicæ Sedis, Venetæque Reipublicæ potissimum conjunctione sita esse. Id vero cum usu & experientia didici, tum in Europæ Principum aulis, in quibus Reipublicæ operam navari edoctus sum. Quis enim ignorat (modo parum humanis in rebus versatus sit) profecto utriusque imperii nexu, veluti æquilibrio quodam, majrum Principum vires ac potentiam temperari, proferendique imperii cupidinem, quæ in Regum ingeniis insita est, frenari & cobiberi; ut nullo unquam tempore, mutuo hoc fœdere permanente, pacem hanc, qua per tot annos Italia floret, turbare, neque in belli tempestates ac procellas christianam rempublicam nobis invitis demittere queant? Hoc vero mutuo consiliorum consensu, quid ad stabilendam tranquillitatem præstantius, quid ad gloriam propagandam illustrius inveniri aut excogitari potest? Quæ cum ita sint, diffiteri nequeo, Beatissime Pater, me ingenti animi dolore ac cruciatu intuentem, angere, malevolorum atque inscientium hominum studiis in adversum tendentibus, id agi, ut ea, quibus hucusque Italiæ pax stetit, oblivioni mandentur; ejusque rei jam signa erumpere, dum in omnibus Venetorum negotiis (quantumvis ea levia sint) infinita atque insuperabilia propemodum impedimenta oboriantur. Pro Brixienfis ecclesiæ Antistite designando (licet sacræ leges consentiant) decernatur. An id tanti est, ut rigide atque acerbe cum ea agi Republica debeat, cujus religio atque in Apostolicam Sedem obsequium tantum nota sint, quantum per varias temporum successiones arma suscepta, cruor effusus, præclara gesta, quæ vix recenseri, ne dum enumerari queant, universo orbi patefecere? Quid aliud hisce dissidiis & contentionibus, aspera hac novaque prorsus agendi ratione fit, quam ut eorum, qui & Apostolicæ isti Sedi, & Venetæ Reipublicæ invident, iniqua consilia provebantur? Cuncta igitur quotidie in præceps labi prosternique sinemus? Flecte aliquantisper, flecte, inquam, mentem istam, Pater Beatissime, atque benignius Senatum Venetum intueri, pium, religiosum, hujusce Sedis incrementi, Italicæ pacis percupidum, tuique in primis studiosissimum, in quo, modo velis, nihil non obsequii ac reverentiæ plenum invenies; tecum benevolentia gratique animi officiis libentius certaturum, quam iis de rebus, quæ
parum